

[Karl Olsen.]

ligere. Men jeg understreger: vi er uenige i princippet i lønningsloven, som den er på dette område.

Den højtærede minister spurgte: Hvorledes skal pengene skaffes? og karakteriserede i den forbindelse den politik, vi fører på dette område — det var dengang den højtærede minister „tænkte højt“ — som humbug. Det hænder jo af og til, at den højtærede minister siger noget, som ikke skal tages, som det egentlig er sagt. Jeg vil i alt fald vende mig imod den betragtning, at dette her skulle være humbug, at det skulle være en politik, som vi ikke fuldt og helt vil tage ansvaret for. Det vil vi. Og med hensyn til, hvor pengene skal komme fra, har jeg jo nævnt i udvalget overfor ministeren, at der er overskud på indeværende års finanslov, men ministeren har bebudet, at der på den kommende finanslov ikke vil være dækning for tillægsbevillingerne. Men vi vil være rede til at drøfte dækningen for disse udgifter, hvis det bliver nødvendigt. Hvis man fra socialdemokratiets side eller fra ministerens side under forhandlingerne i udvalget havde villet gå ind i en realitetsdrøftelse af spørgsmålet, havde vi også været rede til at drøfte dækningen, men der har overhovedet ikke været nogen som helst antydning af, at man ville drøfte det. Man har blankt afvist det. Men jeg svarer altså på ministerens spørgsmål, at hvis virkelig ministeren vil være parat til at drøfte de tanker, der er nedlagt i vort ændringsforslag, vil vi også være parate til at drøfte den eventuelle dækning.

Så siger ministeren, at vi ved vort ændringsforslag har stillet ikke alene den nuværende minister, men kommende finansministre i en vanskelig situation. Ja, det kan være, vi har gjort det, men så er det sket, fordi den nuværende højtærede finansminister og en lang række tidligere finansministre ikke har taget hensyn til de tanker, som vi gang på gang har fremført vedrørende dette spørgsmål. Det var jo meget rart, hvis det var således, at finansministeren kunne slutte lønftale med tjenestemændene, slutte et forlig og så blot komme her i denne sal og få strøet sand på en sådan overenskomst. Jeg hævdede, da vi drøftede et tilsvarende lovforslag sidste år, at vi ikke vil betragte vor medvirken ved statens indgåelse af lønftaler som formel. Vi vil forbeholde den endelige afgørelse for dette høje ting.

Jeg har hermed svaret på de vigtigste indvendinger fra den højtærede ministers side. Den ærede socialdemokratiske ord-

fører hævdede, at ændringsforslaget var partipolitisk spekulation fra vor side overfor tjenestemændene, og vendte sig meget skarpt herimod. Men der er ingen partipolitisk spekulation i dette. Vi er parate til, hvis vi kan få den fornødne støtte, at gennemføre vort ændringsforslag. Og det er ikke en tanke, vi har fået nu. Det er synspunkter, som vi gang på gang har ført frem, og det kan jo ikke forundre socialdemokratiet, at vi nu giver dem ændringsforslags form. Når vi tænker på den udvikling, der forestår, med det forøgede antal reguleringstillægsportioner, vi må imødesee, er det nødvendigt at tage sagen op til drøftelse.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen mente, at vi med vort ændringsforslag, hvis det blev gennemført, og altså hvis man i dette høje ting bevilgede de 15 mill. kr., det vil koste, iværksatte en inflation, og at dette ville være i modstrid med vor almindelige antiinflationiske politik. Jeg kan ikke se, at det skulle være tilfældet. Jeg tror ikke, at en voldsom inflation her i landet ville bryde løs, hvis man ydede et beløb på 15 mill. kr. til tjenestemændene. Nej, jeg tror, at årsagerne til den stærke inflation skal man søges på andet hold. Det ærede medlem hævdede desuden, at de lavere lønnede tjenestemænd og arbejderne ville stille fornyede krav, såfremt man gennemførte en forbedring af de mellemste og de højere lønninger. Så måtte man tage stilling dertil, og så måtte man spørge sig selv: ville de krav være rimelige? Det, at man fra den side stillede kravene, var dog ikke nok til, at de skulle accepteres. Spørgsmålet måtte dog være, om kravene var rimelige. Der er ikke fra vor side noget som helst overbud i den politik, vi her søger at føre frem. Vi har gang på gang ført den frem; man har fra anden side ikke villet tage hensyn til den i den udstrækning, som vi har ment det var nødvendigt, og nu har vi altså sat den på tingets dagsorden med disse ændringsforslag.

Jeg takker for det ærede medlem hr. Thisted Knudsens velvilje overfor tanken i vort ændringsforslag. Det ville jo have været rart, hvis man havde støttet os med mere end velvilje. Men jeg er glad for, at man erkender, at der her er et problem, som før eller senere vil trænge sig på til løsning her i tinget. Jeg må også overfor det ærede medlem hr. Thisted Knudsen afvise, at dette skulle være et propagandaforslag. Alene det, at det ærede medlem erkender, at der er et problem, må dog betyde, at dette ikke kan være propaganda.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen